Sygn. akt: I C 76/14

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 5 listopada 2014 roku w Przasnyszu na rozprawie

sprawy z powództwa ***Syndyka Masy Upadłości (...) w M.***

przeciwko W. U.

o wydanie do masy upadłości przedmiotu bezskutecznej czynności prawnej alternatywnie o wpłacenie do masy upadłości kwoty 33.000 złotych

I. Nakazuje pozwanej W. U., aby wydała powodowi Syndykowi Masy Upadłości (...) w M. do masy upadłości samochód ciężarowy marki T. (...), numer nadwozia (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2005, a na wypadek gdyby przekazanie w naturze nie było możliwe - nakazuje pozwanej W. U. aby wpłaciła powodowi Syndykowi Masy Upadłości (...) w M. kwotę 10.000,00 złotych (dziesięć tysięcy złotych 00/100) stanowiącą równowartość samochodu ciężarowego marki T. (...), numer nadwozia (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2005 z odsetkami ustawowymi od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od powoda Syndyka Masy Upadłości (...) w M. na rzecz pozwanej W. U. kwotę 966,80 złotych (dziewięćset sześćdziesiąt sześć złotych 80/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu.

IV. Nakazuje ściągnąć od pozwanej W. U. na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Przasnyszu) kwotę 495,00 (czterysta dziewięćdziesiąt pięć złotych 00/100) złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych, od których powód jest ustawowo zwolniony.

V. Pozostałe koszty sądowe od których powód był ustawowo zwolniony przejmuje na rachunek Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Przasnyszu)

Sąd Okręgowy w Ostrołęce Wydział I Cywilny po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 lutego 2015 roku na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 5 listopada 2014 roku, sygn. akt. IC 76/14

orzeka:

1. z urzędu prostuje oczywistą niedokładność w zaskarżonym wyroku przez oznaczenie przedmiotu sprawy jako dotyczącego wydania ewentualnie zapłaty;

2. uchyla zaskarżony wyrok w części pkt. 1. dotyczącej nakazania pozwanej wydania powodowi do masy upadłości samochodu opisanego w tym punkcie, a postępowanie w tym zakresie umarza, nadając pozostałej części tego punktu wyroku brzmienie: „Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty";

3. oddala apelację w pozostałej części;

4. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt I C 76/14

UZASADNIENIE

Powód Syndyk Masy Upadłości (...) w M. K. N. wniósł o nakazanie pozwanej W. U., aby wydała powodowi ruchomość w postaci samochodu ciężarowego marki T. (...), nr nadwozia (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2005 lub zapłaciła powodowi kwotę 33.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów procesu z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że Sąd Rejonowy w Ostrołęce postanowieniem z dnia 27 stycznia 2012 roku w sprawie V GUp 5/11 ogłosił upadłość (...) w M. obejmującą majątek upadłego. Upadły umową z dnia 12 sierpnia 2010 roku darował pozwanej W. U. opisany wyżej samochód. Sąd Rejonowy w Przasnyszu prawomocnym wyrokiem z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie I C 434/12 uznał wskazaną umowę darowizny za bezskuteczną w stosunku do masy upadłości. Pismem z dnia 15 stycznia 2014 roku powód wezwał pozwaną, aby w terminie do 20 stycznia 2014 roku wydała przedmiotową ruchomość lub wpłaciła 33.000 złotych jako jej równowartość. Pozwana nie wykonała tego wezwania.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa powyżej kwoty 10.000 złotych oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego. Podała, że sprzedała przedmiotowy samochód na rzecz osoby trzeciej za cenę 10.000 złotych, gdyż taka była wartość tego samochodu przy uwzględnieniu jego stanu technicznego, w tym uszkodzeń.

Sąd ustalił, co następuje:

J. U. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą Ubojnia (...) w M. (dokumenty zgromadzone w aktach sprawy I C 434/12).

Umową darowizny z dnia 12 sierpnia 2010 roku J. U. darował swojej żonie W. U. samochód ciężarowy marki T. (...), numer nadwozia (...), numer rej. (...), rok produkcji 2005 ustalając wartość darowizny na kwotę 10.000 złotych (k.7-8).

W dniu 19 lipca 2011 roku J. U. złożył w Sądzie Rejonowym w Ostrołęce - Wydziale Gospodarczym wniosek o ogłoszenie upadłości z możliwością zawarcia układu (dokumenty zgromadzone w aktach sprawy I C 434/12).

W dniu 12 sierpnia 2011 roku Sąd Rejonowy w Ostrołęce – Wydział Gospodarczy wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości (...) w M. z możliwością zawarcia układu (dokumenty zgromadzone w aktach sprawy I C 434/12).

W dniu 15 listopada 2011 roku W. U. sprzedała przedmiotowy samochód B. K. za cenę 10.000 złotych (k. 38).

Postanowieniem z dnia z dnia 27 stycznia 2012 roku w sprawie V GUp 5/11 Sąd Rejonowy w Ostrołęce zmienił postanowienie z dnia 12 sierpnia 2011 roku o ogłoszeniu upadłości dłużnika (...) w M. z możliwością zawarcia układu na postanowienie o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika (...) w M. wpisanego do ewidencji

działalności gospodarczej (punkt 1), odwołał nadzorcę sądowego K. N. (punkt 2), powołał syndyka masy upadłości w osobie K. N. (k.6).

Sąd Rejonowy w Przasnyszu wyrokiem z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie I C 434/12 uznał za bezskuteczną w stosunku do Masy Upadłości (...) w M. umowę darowizny samochodu ciężarowego marki T. (...), numer nadwozia (...), numer rej. (...), rok produkcji 2005, zawartą między upadłym J. U. a pozwaną W. U. w dniu 12 sierpnia 2010 roku (k. 9-10; k. 34-35 akt sprawy I C 434/12). Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 4 października 2013 roku (k. 49 akt sprawy I C 434/12).

Pismem z dnia 15 stycznia 2014 roku powód na podstawie art. 134 ust. 1 prawa upadłościowego wezwał W. U. do wydania przedmiotowej ruchomości do dnia 20 stycznia 2014 roku lub wpłaty na konto syndyka kwoty 33.000 złotych, stanowiącej równowartość samochodu, a także kwoty 2.412 złotych tytułem zasądzonych kosztów procesu (k. 11). Pozwana wezwanie to odebrała 16 stycznia 2014 roku (k.12).

W. U. nie wydała Syndykowi przedmiotowego samochodu, ani nie zapłaciła żądanej przez niego kwoty tytułem równowartości samochodu (okoliczność bezsporna).

Sąd zważył, co następuje:

Nie budzi wątpliwości, że przedmiotem roszczenia powoda w niniejszej sprawie było żądanie wydania przedmiotu prawa realizowane w drodze przysługującego syndykowi roszczenia procesowego powrotu do masy upadłości (czyli ogółu wierzycieli upadłościowych) przedmiotu bezskutecznej czynności prawnej, zgłoszone w trybie art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1112 ze zm.).

Zgodnie z art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1112 ze zm.) jeżeli czynność upadłego jest bezskuteczna z mocy prawa lub została uznana za bezskuteczną, to co wskutek tej czynności ubyło z majątku upadłego lub do niego nie weszło, podlega przekazaniu do masy upadłości, a gdy przekazanie w naturze jest niemożliwe, do masy upadłości powinna być wpłacona równowartość w pieniądzach.

Bezsprzecznie uprawnionym do dochodzenia takiego roszczenia jest działający na rzecz upadłego, ale w imieniu własnym, syndyk masy upadłości (...) w M. (art. 144 ust. 1 i 2 powołanej ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze).

W sprawie nie było sporne pomiędzy stronami, że umowa darowizny samochodu stanowiącego własność upadłego na rzecz pozwanej z dnia 12 sierpnia 2010 roku została uznana za bezskuteczną w stosunku do masy upadłości (...) w M.. Strona pozwana nie podniosła przy tym, że wskutek tej czynności prawnej upadłego nie nastąpił uszczerbek w jego majątku. W tych okolicznościach za przyznany należało uznać wynikający z pozwu fakt (art. 230 kpc), że na skutek zawarcia przez upadłego z pozwaną przedmiotowej umowy darowizny ubył z majątku upadłego samochód opisany w pozwie.

Pozwana broniła się w niniejszym postępowaniu, że w chwili uprawomocnienia się wyroku stwierdzającego bezskuteczność powyższej czynności prawnej wobec masy upadłości i w dacie wezwania jej do wydania przedmiotu umowy darowizny nie była już właścicielem i posiadaczem przedmiotowego samochodu. Okoliczność tę potwierdziła niepodważoną przez powoda umową sprzedaży samochodu na rzecz osoby trzeciej. Powyższe nie wpłynęło jednak na rozstrzygniecie w niniejszej sprawie. Własność przedmiotu umowy sprzedaży samochodu oznaczonego co do tożsamości przeszła bowiem na pozwaną w wyniku umowy darowizny dokonanej w warunkach pokrzywdzenia wierzycieli, co skutkowało uznaniem tej czynności prawnej za bezskuteczną w stosunku do masy upadłości (...) w M. mocą prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Przasnyszu z dnia 23 listopada 2012 roku w sprawie I C 434/12 (wyrok Sądu Okręgowego w Ostrołęce z dnia 4 października 2013 roku w sprawie I Ca 314/13). Cechą wspólną czynności prawnych dotkniętych wadą bezskuteczności względnej (np. art. 59 kc) z mocy orzeczenia sądu jest brak ich skuteczności wobec określonych osób, przy czym czynność pozostaje skuteczna względem innych. Czynność prawna jest tu oczywiście dokonana i ważna, jednakże wywołuje ograniczone podmiotowo skutki prawne. Jak trafnie wyjaśnił

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 6 września 2013 roku w sprawie V CSK 454/12 (Lex nr 1402682) ustawodawca posługuje się konstrukcją bezskuteczności względnej wówczas, gdy chce zapobiec temu, aby czynność prawna nie pozbawiła możliwości wykonywania prawa podmiotowego przysługującego osobie nieuczestniczącej w tej czynności (osobie trzeciej). Na gruncie prawa upadłościowego i naprawczego status osoby trzeciej przypisuje się masie upadłości, a w rzeczywistości ogółowi wierzycieli, w interesie których prowadzone jest postępowanie upadłościowe. Umowa sprzedaży pomiędzy pozwaną, a osobą trzecią nie wiąże zatem masy upadłości (czyli ogółu wierzycieli), ponieważ w tej relacji nie wywarła skutku sprzedaż prawa własności samochodu. Oznacza to, że przedmiotowy samochód powinien wrócić do masy upadłości przede wszystkim w naturze, a w razie niemożności zwrotu w naturze – w postaci równowartości pieniężnej z daty zawarcia umowy darowizny. Konsekwencje bezskuteczności czynności upadłego w sytuacji, gdy na podstawie takiej czynności składniki majątkowe wyszły z jego majątku albo do niego nie weszły unormowane zostały w powołanym wyżej art. 134 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze. W niniejszej sprawie powód uprawniony był zatem do wystosowania w stosunku do pozwanej roszczenia w oparciu o ten przepis.

Analiza treści art. 134 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze prowadzi do wniosku, że przewiduje on żądanie zbliżone do alternatywnego (w odróżnieniu od żądania ewentualnego przy zaistnieniu którego sąd orzeka o żądaniu drugim tylko wtedy, gdy oddali żądanie pierwsze, jak również w odróżnieniu od żądania facultas alternativa, polegającego na istnieniu uprawnienia po stronie dłużnika do zwolnienia się od świadczenia przez spełnienia innego świadczenia), gdyż wymienia dwa świadczenia, których zasądzenia może żądać syndyk, a pozwany jest obowiązany do spełnienia jednego z nich. Po stronie zobowiązanego występują więc zobowiązania przemienne.

W niniejszej sprawie powód żądał w pozwie nakazania pozwanej, aby wydała mu szczegółowo opisany samochód lub zapłaciła mu kwotę 33.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 stycznia 2014 roku do dnia zapłaty. Na rozprawie w dniu 30 września 2014 roku fachowy pełnomocnik powoda oświadczył, że wobec dokonania sprzedaży przedmiotowego samochodu przez pozwaną na rzecz osoby trzeciej, której nie kwestionuje, jego roszczenie „staje się wyłącznie roszczeniem alternatywnie przedstawionym, tj. o zapłatę".

Zdaniem sądu, taka ustna zmiana żądania powództwa nie może być uznana za skuteczną. Oświadczenie powyższe oznacza bowiem cofnięcie pozwu w części obejmującej roszczenie o wydanie przedmiotu umowy darowizny syndykowi do masy upadłości, a skuteczność takiej czynności procesowej wymaga zachowania formy pisemnej, o czym fachowy pełnomocnik powoda z racji na zawodowy charakter swojej działalności bezsprzecznie zdawał sobie sprawę. Równocześnie z tego samego powodu nie było potrzeby udzielania fachowemu pełnomocnikowi przez sąd powoda pouczeń w tym zakresie. Opisane wyżej ustne oświadczenie powoda jako złożone w formie nieprzewidzianej przez ustawę jest bezskuteczne (nie ma żadnego znaczenia dla dalszego biegu sprawy). Oznacza to, że w okolicznościach niniejszej sprawy sąd obowiązany był orzekać co całości roszczenia powoda w zakresie obejmującym dwa alternatywnie sformułowane żądania zgodne z treścią art. 134 ust. 1 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze.

Jak już wskazano wyżej w sprawie nie była sporna podstawa fatyczna powództwa w tym, że umowa darowizny z dnia 12 sierpnia 2010 roku jest bezskuteczna z mocy orzeczenia sądowego w stosunku do masy upadłości (...) w M. jako dokonana w warunkach pokrzywdzenia wierzycieli. W konsekwencji przedmiot tej umowy – samochód opisany w pozwie – powinien wrócić do masy upadłości przede wszystkim w naturze, a w razie niemożności zwrotu w naturze – w postaci równowartości pieniężnej z daty zawarcia tej umowy darowizny.

W niniejszej sprawie spór pomiędzy stronami sprowadzał się do kwestii równowartości uszczerbku majątkowego w masie upadłości wywołanego zawarciem bezskutecznej z mocy orzeczenia sądowego umowy darowizny przedmiotowego samochodu. W szczególności kwestią sporną pozostawało to, czy równowartość taka wynosi 33.000 złotych jak podnosi powód czy też 10.000 złotych jak twierdziła pozwana.

Nie budzi wątpliwości, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na tej z nich, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony nie jest dowodem i powinno być udowodnione przez stronę zgłaszającą twierdzenie (art. 232 kpc i art. 6 kc). Nie wymagają dowodu fakty notoryjne

(art. 228 kpc), przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną (art. 229 kpc), czy też objęte domniemaniami, które nie mogą być obalone. Sąd może ponadto uznać za przyznane fakty, jeżeli strona nie wypowie się co do twierdzeń drugiej strony o tych faktach (art. 230 kpc), może też uznać za ustalone fakty, jeżeli wniosek taki można wyprowadzić z innych ustalonych faktów (domniemanie faktyczne - art. 231 kpc). Ogólną regułę dla podmiotu, na którym spoczywa obowiązek udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, stwarza art. 6 kc (ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne) i jako podstawowy przepis w tym przedmiocie, stosowany w postępowaniu sądowym, pozostaje w ścisłym związku i tłumaczony jest w powiązaniu z przepisami Kodeksu postępowania cywilnego, normującymi reguły dowodzenia. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 kpc mogą być przedmiotem dowodu. Podkreślić wyraźnie należy, że reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. W spełnieniu tych wymagań Sąd nie może wyręczyć powoda, ponieważ nie może żadnej ze stron pomagać, lecz musi w sposób całkowicie bezstronny rozpoznawać żądania stron. Podkreślić przy tym należy, że powód reprezentowany był w sprawie przez fachowego pełnomocnika, co zwalnia sąd z obowiązku udzielania pouczeń w trybie art. 5 kpc.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że powinnościom dowodowym określonym w wyżej wymienionych przepisach, co do kwoty równowartości uszczerbku majątkowego w masie upadłości wywołanego zawarciem bezskutecznej z mocy orzeczenia sądowego umowy darowizny przedmiotowego samochodu powyżej 10.000 złotych powód nie zdołał sprostać, a materiał dowodowy przez niego zaoferowany nie potwierdził wersji powoda, iż uszczerbek ten wynosił 33.000 złotych.

Powód nie wykazał, jak wyliczył wartość przedmiotowego pojazdu na wskazaną w pozwie kwotę. W tym zakresie nie jest wystarczające odwołanie się do stanowiska zajętego przez powoda w pozwie w innej sprawie, a mianowicie o sygnaturze akt I C 434/12 Sądu Rejonowego w Przasnyszu o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną, w sytuacji, gdy wartość przedmiotu darowizny nie stanowiła przedmiotu analizy Sądu w tej sprawie. Z analizy dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy I C 434/12 wynika, że sąd nie badał wartości pojazdu stanowiącego przedmiot umowy darowizny, bo dla uwzględnienia powództwa o stwierdzenie bezskuteczności czynności prawnej wystarczyło ustalenie, że odbyło się to pod tytułem darmym. Nie zmienia tego bezsprzeczny fakt, że – jak podnosił pełnomocnik powoda - w uzasadnianiu powództwa w sprawie I C 434/12 wskazano, że wartość przedmiotu darowizny została znacznie zaniżona, gdyż winna wynosić około 33.000 złotych według katalogów (...) EXPERT stosowanych przez firmy ubezpieczeniowe (k.3 akt sprawy I C 434/12). Na marginesie dodatkowo zauważyć należy, że pomimo, iż kwota ta wyznaczała wartość przedmiotu sporu w sprawie I C 434/12, to jednak wartość przedmiotu zaskarżenia apelacyjnego pozwana określiła na 10.000 złotych. W tych okolicznościach pełnomocnik powoda nie jest uprawniony do twierdzenia, że wartość samochodu podana w przybliżeniu przez powoda w sprawie I C 434/12 w pozwie nie była kwestionowana przez pozwaną i jest wiążąca w sprawie niniejszej. Przeciwnie – kwestia wartości przedmiotu darowizny nie stanowiła przedmiotu analizy sądu w sprawie I C 434/12, a zatem w gestii strony powodowej leżało w niniejszej sprawie wykazanie wartości roszczenia alternatywnego. Okazało się to istotne tym bardziej, że pozwana zakwestionowała żądanie pozwu w tym zakresie powyżej kwoty 10.000 złotych, co uzasadniała treścią umowy darowizny (k. 7-8) i umowy sprzedaży na rzecz osoby trzeciej przedmiotowego samochodu za cenę 10.000 złotych (k. 38), a także zapisami dotyczącymi wyceny napraw pojazdu sporządzonej przez osobę prowadzącą zakład naprawczy (...) (k. 39-39v).

W ocenie Sądu wykazanie równowartości spornego pojazdu wymaga wiadomości specjalnych, których jednak nie zaoferowała żadna ze stron pomimo, że obie reprezentowane były przez fachowych pełnomocników. Pozwana uznała powództwo alternatywne co do kwoty 10.000 złotych i wykazała dokumentami prywatnymi, że sprzedała samochód, który był uszkodzony, za właśnie taką cenę. Ciężar dowodu w części przewyższającej kwotę 10.000 złotych spoczywał w tych okolicznościach dalej na powodzie. Powód nie wykazał jednak, by wartość przedmiotowego samochodu, a w konsekwencji uszczerbku majątkowego w masie upadłości wywołanego zawarciem bezskutecznej z mocy orzeczenia

sądowego umowy darowizny tego samochodu, była wyższa niż przyznana przez pozwaną. Fachowy pełnomocnik powoda, zajmując bierną postawę, nie przedstawił bowiem na te okoliczności żadnych wniosków dowodowych, gdyż argumentacja o rzekomym uznaniu przez pozwaną w sprawie I C 434/12 kwoty 33.000 złotych jako wartość spornego pojazdu – jak wykazano wyżej – nie okazała się skuteczna. W tych okolicznościach uznać należało na mocy art. 229 kpc, że równowartość uszczerbku majątkowego w masie upadłości (...) w M. w niniejszej sprawie wnosi 10.000 złotych. Na uwzględnienie zasługiwało też żądanie o wydanie powodowi samochodu opisanego w pozwie w naturze, albowiem nie ma podstaw do uznania, że przedmiotowy pojazd nie przejdzie w przyszłości ponownie w posiadanie pozwanej, nawet jeżeli aktualnie nie znajduje się w jej posiadaniu.

Wierzyciel może żądać odsetek gdy dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania pieniężnego (art. 481 § 1 kc). Odsetki należą się wierzycielowi bez potrzeby wykazywania jakiejkolwiek szkody i bez względu na to czy dłużnik dopuścił się winy. Jeżeli dłużnik nie zapłacił świadczenia pieniężnego w terminie, wierzyciel nie ma możliwości czerpania z niego korzyści. Doznany przez niego z tego powodu uszczerbek powinien być pokryty przez przyznanie mu odsetek za opóźnienie w zapłacie tej sumy. Odsetki zasądzono od dnia wymagalności alternatywnego roszczenia pieniężnego, tj. od 21 stycznia 2014 roku, mając na uwadze, że w dniu 20 stycznia 2014 roku upłynął wyznaczony przez powoda termin do wydania mu przedmiotowego samochodu lub wpłaty kwoty dochodzonej pozwem w niniejszej sprawie (k. 11-12). Od tej daty pozwany obowiązany jest zatem do zapłaty odsetek od zasądzonej alternatywnie w wyroku kwoty.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie I wyroku na mocy art. 134 ust 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze w zw. z art. 6 kc, art. 232 kpc oraz art. 481 § 1 kc.

Sąd oddalił powództwo w części w jakiej powód domagał się tytułem roszczenia alternatywnego zapłaty kwoty przewyższającej 10.000 złotych stanowiącej równowartość samochodu opisanego w pozwie.

Z kwoty 33.000 złotych stanowiącej wartość przedmiotu sporu (art. 19 kpc), zasądzona została kwota 10.000 złotych, stanowiąca 30 % wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, na mocy art. 100 kpc, strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu, w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 70 %, a pozwana w 30 %. Koszty procesu wyniosły 4.834 złotych, w tym po stronie powoda w kwocie 2.417 złotych (wynagrodzenie radcy prawnego z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 2.417 złotych), po stronie pozwanej w kwocie 2.417 złotych (wynagrodzenie adwokata z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 2.417 złotych). Wysokość kosztów zastępstwa procesowego stron została ustalona na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku odpowiednio w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 461) i w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490) .

Powoda zgodnie z podaną zasadą, powinny obciążać koszty w kwocie 3.383,80 złotych (4.834 x 70%), pozwaną natomiast – w kwocie 1.450,20 złotych (4.834 x 30%), skoro jednak faktycznie pozwana poniosła koszty w kwocie 2.417 złotych, należy jej się zwrot kwoty 966,80 złotych (2.417- 1.450,20) na podstawie art. 100 kpc, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu.

Powód zwolniony był ustawowo od opłaty od pozwu w wysokości 1.650 złotych, a zatem mając na uwadze stopień wygrania sprawy, pozwana obowiązana jest uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 495 złotych (1.650 x 30%), którą tą kwotę należało ściągnąć od pozwanej (art. 113 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych – Dz. U. z 2010 roku nr 90, poz. 594 ze zm.). Z uwagi na ustawowe zwolnienie powoda od kosztów sądowych, pozostałą część kosztów sądowych w kwocie 1.155 złotych (1.650 x 70%) należało przejąć na rachunek Skarbu Państwa (kasy Sądu Rejonowego w Przasnyszu).